

Sygn. akt V RC 299/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W., V Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Władzińska

Protokolant: Paweł Wrzesień

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa mał. N. M. repr. przez E. M.

przeciwko J. M. i S. M.

o zasądzenie alimentów

I. powództwo oddała;

II. zasądza od E. M. na rzecz J. M. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. zasądza od E. M. na rzecz S. M. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V RC 299/14

UZASADNIENIE

W dniu 24 marca 2014 roku E. M., przedstawicielka ustawowa małoletniej N. M., wniosła o zasądzenie od pozwanych S. i J. M. alimentów na rzecz córki w kwocie po 600 zł miesięcznie od każdego z pozwanych, płatnych do 10-tego dnia każdego miesiąca z góry, z ustawowymi odsetkami w wypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

W pozwie przedstawicielka ustawowa zawarła wniosek o udzielenie zabezpieczenia na czas trwania postępowania poprzez zobowiązanie każdego z pozwanych dołożenia alimentów w kwocie po 500 zł miesięcznie na rzecz małoletniej N. M.. Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2014 roku Sąd oddalił wniosek o udzielenie zabezpieczenia.

Na terminie rozprawy w dniu 12 sierpnia 2014 roku przedstawicielka ustawowa poparła powództwo, zaś pełnomocnik pozwanych wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia N. M., ur. (...), jest córką przedstawicielki ustawowej – E. M. i syna pozwanych – K. M.. Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 roku w sprawie o sygn. akt III C 466/12 Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie orzekł rozwód związku małżeńskiego E. i K. M.. W punkcie IV wyroku ustalono udział K. M. w kosztach utrzymania małoletniej powódki na kwotę po 1.000 zł miesięcznie. Obecnie alimenty są wypłacane z funduszu alimentacyjnego w kwocie po 500 zł miesięcznie.

Przedstawicielka ustawowa małoletniej oceniła jej miesięczne koszty utrzymania na kwotę ok. 1.750 zł miesięcznie, w tym 440 zł wyżywienie, 88 zł środki czystości, 70 zł kultura, 80 zł składka za zajęcia taneczne, 84 zł opłata za język angielski (420 zł za semestr), 25 zł strój taneczny (300 zł raz w roku), 180 zł odzież, 180 zł wydatki szkolne (podręczniki,

zeszyty, komitet rodzicielski, składki klasowe, ubezpieczenie), 200 zł opłaty mieszkaniowe, 60 zł Internet, 90 zł leki, 250 zł koszt wakacji (3.000 zł w skali roku).

U N. M. istnieje podejrzenie skoliozy i płaskostopia, co wiąże się z koniecznością uczęszczania na basen i rehabilitację. Rehabilitację wykonuje bezpłatnie koleżanka E. M., w przyszłości ma ona być zapewniona w ramach NFZ. Małoletnia nosi aparat ortodontyczny, finansowany przez NFZ.

Przedstawicielka ustawowa małoletniej E. M. ma 36 lat, jest z zawodu technikiem hotelarzem. Jest zarejestrowana jako bezrobotna od grudnia 2013 roku. Przedtem pracowała w hotelu jako recepcjonistka, z wynagrodzeniem ok. 1.500 zł netto, jednak była to praca o charakterze zmianowym i częste nieobecności w domu spowodowały zaległości w nauce córki, dlatego E. M. zrezygnowała z pracy w zawodzie. Obecnie podejmuje prace dorywcze jako kelnerka i zarabia ok. 500 zł miesięcznie.

Przedstawicielkę ustawową wspierają materialnie rodzice, u których mieszka, częściowo finansują wyjazdy małoletniej E. M. utrzymuje również siebie i córkę z oszczędności, powstałych w wyniku sprzedaży domu za O. oraz domu, który stanowił jej współwłasność z ojcem małoletniej. Z tytułu sprzedaży tych domów matka małoletniej uzyskała kwotę 125.000 zł (po pomniejszeniu o zadłużenie w banku), obecnie tych oszczędności jest mniej.

Pozwana J. M. ma 65 lat i otrzymuje emeryturę w kwocie 1.417,30 zł netto, zaś pozwany S. M. ma 64 lata i uzyskuje emeryturę w kwocie 3.546,82 zł netto. Ponoszą koszty własnego utrzymania, które stanowią m.in. miesięczne opłaty mieszkaniowe ok. 700 zł, leki i wizyty lekarskie J. M. 600 zł, utrzymanie auta 600-700 zł, żywność 1.000 zł, 80-100 zł środki czystości. Wspierają finansowo ojca małoletniej, przekazując mu swoje oszczędności, m.in. kwotę 40.000 zł na zakup domu.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów załączonych do akt niniejszego postępowania w postaci: zaświadczenia o bezskuteczności świadczeń alimentacyjnych /k.5/, zaświadczenia z Urzędu Pracy /k.15/, wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie sygn. akt III C 466/12 /k.16/, faktur /k.28-32/, deklaracji członkowskiej szkoły tańca /k.33/, PIT-ów J. M. /k. 50, 60/, PIT-ów S. M. /k.51, 59/, decyzji o waloryzacji emerytur /k.61-64/, aktu urodzenia mał. N. M. /k.68/, a także na podstawie dowodu z przesłuchania stron E. M. /k.69 verte – 70 verte/, J. M. /k.70 verte – 71/ i S. M. /k.71-71 verte/.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 132 kro obowiązek alimentacyjny zobowiązanego w dalszej kolejności powstaje dopiero wtedy, gdy nie ma osoby zobowiązanej w bliższej kolejności albo gdy osoba ta nie jest w stanie uczynić zadość swemu obowiązkowi lub gdy uzyskanie od niej na czas potrzebnych uprawnionemu środków utrzymania jest niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami. Zgodnie z treścią art. 133 kro to rodzice są w pierwszej kolejności zobowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest w stanie samodzielnie się utrzymać. Powyższe przepisy jednoznacznie wskazują, iż obowiązek alimentacyjny dziadków dziecka jako osób zobowiązanych w dalszej kolejności może powstać dopiero w ściśle określonych warunkach, które przewiduje art. 132 kro tj. w sytuacji, gdy osoby zobowiązanej w kolejności bliższej nie ma (bo np. nie żyje, zaginęła), kiedy osoba zobowiązana w bliższej kolejności, co prawda istnieje, jednakże nie jest w stanie świadczyć alimentów (bo np. z powodu złego stanu zdrowia nie pracuje, nie osiąga żadnych dochodów, ani nie ma majątku), lub gdy uzyskanie od osoby zobowiązanej w bliższej kolejności na czas potrzebnych uprawnionemu środków utrzymania "jest niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami".

Obowiązek alimentacyjny osób zobowiązanych w dalszej kolejności może powstać również wtedy, gdy zobowiązany w pierwszej kolejności nie jest w stanie zaspokoić w pełni usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego. Dotyczy on wówczas jedynie tej niezaspokojonej części.

Należy ponadto wskazać, że również matka małoletniego dziecka jest zobowiązana w pierwszej kolejności do alimentacji wobec swojego dziecka. Dopiero wówczas, gdy rodzice tj. zarówno ojciec jak i matka powódki nie byłiby w stanie we własnym zakresie zaspokoić jej uzasadnionych potrzeb można byłoby mówić o powstaniu obowiązku alimentacyjnego po stronie dziadków ojczystych małoletniej. Pamiętać bowiem należy, że jeśli jedno z rodziców jest całkowicie niezdolne do wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego – obowiązek ponoszenia w całości ciężarów związanych z utrzymaniem i wychowaniem wspólnych dzieci – spoczywa w zasadzie na pozostałym rodzicu. Dopiero gdyby zostało ustalone, że drugi z rodziców – mimo odpowiedniej staranności i wykorzystania wszystkich możliwości zarobkowych - nie jest w stanie, w całości lub w części, sprostać swoim obowiązkom względem dziecka i z tego powodu dzieci mogłyby znaleźć się w niedostatku – w grę wchodziłby subsydiarny obowiązek dalszych krewnych, w szczególności dziadków (wyrok SN z dnia 22.04.1974 r., III CRN 66/74).

W ocenie Sądu wobec faktu, iż K. M. nie realizuje obowiązku alimentacyjnego, obowiązek ten spoczywa w znacznej mierze na matce małoletniej. Należy przy tym zauważyć, że alimenty w kwocie 500 zł są przekazywane przez fundusz alimentacyjny. Stanowi to z pewnością znaczny wkład w koszty utrzymania małoletniej w związku z okolicznością, że E. M. pozostaje bez pracy.

Zdaniem Sądu małoletnia N. M. nie znajduje się w niedostatku. Wykazywane przez przedstawicielkę ustawową koszty utrzymania małoletniej powódki wyraźnie pokazują, że jej potrzeby są zabezpieczone przez matkę na wysokim poziomie, małoletnia może rozwijać kosztowne hobby, jakim jest taniec, który wiąże się nie tylko z opłatami za uczestnictwo w zajęciach, ale także z zakupem strojów i obuwia do tańca oraz z wyjazdami na zawody i obozy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo na podstawie art. 133 § 1 i § 2 k.r.o.

Sąd zasądził od E. M. na rzecz pozwanych kwoty po 30 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z § 7 pkt 11 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.